USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **L. J. A. O.,** zast. Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2020, č. j. OAM-1008/ZA-ZA11-P05-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 5. 2023, č. j. 16 Az 7/2020-40,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2020, č. j. OAM-1008/ZA-ZA11-P05-2018. Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobce je bez státní příslušnosti, palestinské národnosti. Narodil se v Iráku a poslední zemí mimo Evropskou unii, kde pobýval, bylo Jordánsko. V roce 2016 obdržel české turistické vízum, následně se pokusil o získání mezinárodní ochrany ve Finsku, ale byl na základě dublinského řízení transferován do České republiky. Zde v roce 2017 požádal o mezinárodní ochranu, která mu však nebyla udělena. Tehdejším důvodem, proč o mezinárodní ochranu žádal, byla diskriminace Palestinců v Jordánsku a potíže

s jordánskou policií, která měla spolupracovat s žalobcovými příbuznými. Ti měli vůči žalobci usilovat o pomstu.

[3] Žalobcova nynější žádost je tedy žádostí opakovanou ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný naznal, že se jedná o žádost přípustnou, neboť žalobce uvedl nové skutečnosti, které nemohl bez vlastního zavinění uvést v rámci řízení o předchozí žádosti. Konkrétně žalobce uvedl, že konvertoval ke křesťanství, za což by mohl být v Jordánsku pronásledován státními orgány.

[4] Žalovaný se v řízení o opakované žádosti zabýval žalobcovým vztahem ke křesťanské víře a k víře obecně, od čehož se výrazně odvíjel i obsah pohovoru, který s žalobcem vedl. Žalobce při pohovoru uvedl, že dříve byl nepraktikujícím muslimem. Nezná základní pilíře islámu, avšak ani ty křesťanské. Ke křesťanství ho přivedla přítelkyně, která ho provází i při poznávání nové víry. Vztah s ní je dle jeho slov i základním kamenem jeho křesťanské víry. Víru praktikuje pouze s ní; když spolu nejsou, tak neví, co má dělat. Čte Bibli v arabštině a snaží se porovnat její obsah s islámem. Nezná nicméně její členění ani velkou většinu postav, které v ní vystupují. U pohovoru jmenoval svatého Johanna (neznal překlad z arabštiny) a Marii, o níž věděl, že je matkou Ježíše. Umí se pokřižovat a ví, jak probíhá křest, ačkoli sám ještě pokřtěn není a neví, jak probíhá příprava ke křtu, ani k němu ještě nepodnikl žádné kroky. Jedním z popudů ke konverzi byl liberálnější charakter křesťanství oproti islámu. Křesťané mohou mít přítelkyni ještě před uzavřením manželství. Na islámu mu rovněž vadilo, že muslimové nesmí pít alkohol, chodit na party a nemají volnost v oblékání. Tyto věci si začal uvědomovat poté, co si jeho matka v roce 2004 vzala nového otčíma, který je přísným muslimem. V Jordánsku však nebyl nikdo, kdo by s ním mohl o náboženství diskutovat; k tomu došlo až v roce 2018 s jeho přítelkyní. Víru praktikuje tak, že byl s přítelkyní několikrát v kostele. Kdyby se jordánské orgány dozvěděly, že konvertoval, měl by s nimi dle svých slov problém. Konvertovat od islámu není přípustné, v zemi nefunguje náboženská svoboda a mohl by být i zabit. Státní orgány by se to mohly dozvědět od informantů (např. z řad jeho kamarádů) nebo z křestního listu, který by u něj mohli nalézt na letišti. Jeho přátelé nereagovali na zprávu o jeho konverzi příliš pozitivně, rodině to zatím neřekl. V dubnu 2019 předložil žalobce žalovanému svůj křestní list vydaný dne 21. 1. 2019, který mu měla vyhotovit Pravoslavná církevní obec v Ostravě – Pustkovci a podle něhož byl dne 24. 12. 2018 pokřtěn.

[5] Žalovaný žalobci ani napodruhé mezinárodní ochranu neudělil. Ve svém rozhodnutí uvedl, že žádost posuzoval s ohledem na Jordánsko jako zemi, kde měl žalobce před vstupem do České republiky svoje poslední trvalé bydliště. Naznal, že v řízení nebylo prokázáno, že by bylo možné žalobce považovat za autentického a praktikujícího křesťana, který by po svém případném návratu do Jordánska mohl pociťovat důvodnou obavu z pronásledování. Křestní list, který v řízení žalobce předložil, je jen formálním dokladem a o vztahu žalobce k víře nevypovídá. Žalobcova tvrzení o konverzi označil žalovaný za účelová s úmyslem legalizovat pobyt na území České republiky, a to s ohledem na jejich rozpornost a nevěrohodnost. Odkázal přitom na žalobcovu nedostatečnou znalost křesťanské věrouky, která dle jeho názoru není ani zdaleka tak detailní, jak by měla u čerstvého konvertity být. Žalobcova tvrzení o tom, že by mohl být kvůli konverzi zabit, označil za absurdní snahu

o gradaci azylového příběhu. V této věci odkázal na zprávy o zemi původu, podle nichž konvertité v Jordánsku čelí nanejvýš administrativním těžkostem v oblasti rodinného nebo dědického práva. Jejich základní práva zde porušována nejsou a nehrozí jim ani vážná újma. V Jordánsku nadto legálně funguje vícero náboženských menšin. Žalovaný rovněž poukázal na časový aspekt věci. Žalobcova konverze totiž spadá do období, kdy mu začala bezprostředně hrozit deportace z území České republiky (konvertoval v červenci 2018 a žádost podal pár dnů před uplynutím platnosti výjezdního příkazu).

[6] Městský soud žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že pokud není žalobcovo tvrzení o konverzi ke křesťanské víře věrohodné, není třeba se dále zabývat tím, zda by mu v případě jeho návratu do země původu hrozilo nebezpečí pronásledování kvůli náboženské víře. Otázka věrohodnosti tohoto tvrzení je tedy pro posouzení věci stěžejní. Poukázal na žalobcovu neznalost základních charakteristik křesťanské víry. Uvedl, že o pravosti žalobcovy víry nesvědčí ani provedený křest. U každého konvertity je třeba pro účely azylového řízení požadovat určité „hmotné následky konverze víry“, nikoli se spokojit s přijetím pouhých tvrzení dané osoby nebo dokladu o křtu. Městský soud klade důraz na duchovní pojetí víry, resp. její spirituální pravosti ve vztahu k předmětu řízení o mezinárodní ochraně. Pokud by totiž musela být udělena mezinárodní ochrana každému, kdo tvrdí, že přestoupil na víru, která je v zemi jeho původu neakceptovatelná, stal by se institut mezinárodní ochrany pro příslušníky některých zemí v podstatě nárokovým institutem udělovaným na základě pouhého tvrzení o konverzi. Získání určité víry je dlouhodobý proces, který nelze omezit na pouhé uvědomění si žadatele, že od určitého okamžiku je křesťanem. Městský soud vyhodnotil okolnosti žalobcova křtu jako podezřelé. Ještě měsíc před jeho přijetím totiž žalobce nebyl v kontaktu s duchovním ani neprokázal základní znalost víry. Katechumen musí před přijetím křtu nejen prokázat znalost zákonitostí křesťanské víry, ale i akceptaci jejích obecných hodnot. Příprava na křest přitom trvá nejméně rok. Žalovaný tak dle názoru soudu měl učinit dotaz na příslušnou církev, za jakých okolností ke křtu došlo. Podle městského soudu se žalovaný nadbytečně zaobíral situací konvertitů a křesťanů v Jordánsku, neboť pokud je prokázáno, že žadatel do kategorie křesťanských konvertitů nepatří, nehrozí mu v zemi původu pronásledování z důvodu náboženského vyznání. Městský soud se proto ani nezabýval žalobními námitkami ohledně možné újmy žalobce v případě návratu do Jordánska.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že žalovaný vycházel z neaktuálních a neúplných podkladů. Neopatřil si výpovědi svědků ani jiné relevantní podklady, které by vyvracely jeho tvrzení. Stěžovatel je osobou palestinské národnosti bez státní příslušnosti. To fakticky znemožňuje jeho vycestování do Palestiny nebo Izraele, neboť ani jedna z těchto zemí neumožňuje osobám bez státní příslušnosti vstup na své území. Palestina je navíc zatížena válečnými konflikty, a na jejím území by stěžovateli hrozily válečné útrapy, mučení, nelidské zacházení, jakož i náboženské pronásledování a smrt. Nemá možnost vrátit se ani

do Jordánska, neboť není občanem tohoto státu a nemá v něm povolení k pobytu. V případě návratu do Jordánska by se obával nebezpečí vážné újmy, jejíž hrozbu osvědčil v řízení před žalovaným a před městským soudem. Konkrétně by se obával o své zdraví a život, jordánské bezpečnostní složky by mu nebyly schopny poskytnout efektivní ochranu. Stěžovatel je toho názoru, že žalovanému nepřísluší hodnotit míru znalostí křesťanské věrouky ani míru praktikování víry. Důležitý je totiž jeho vnitřní vztah k ní, její obhajoba na veřejnosti a chování podle křesťanských pravidel. Stěžovatel se provinil již tím, že konvertoval. Proto by byl v případě návratu do Jordánska vystaven hrozbě mučení, uvěznění, šikany a obecného opovržení. Stěžovatel tvrdí, že se nemá kam vrátit, v České republice se cítí bezpečně, je zde asimilován a integrován. Namítá, že i kdyby nebyly dány podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, měl by mu být udělen humanitární azyl podle § 14 téhož zákona. Má totiž právo žít v bezpečí a důstojným životem.

[8] Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti vyjádřil nesouhlasně a navrhl její zamítnutí. Uvedl, že stěžovateli byla před vydáním rozhodnutí dána možnost vyjádřit se k podkladům. K nim pouze uvedl, že je v Jordánsku rozdíl mezi křesťanem a konvertitou, nicméně provedení jiných důkazů nenavrhl. V řízení nebylo prokázáno, že by byla stěžovatelova konverze ke křesťanství autentická. O její autentičnosti nevypovídá ani stěžovatelem doložený křestní list. Své závěry o nevěrohodnosti stěžovatelovy výpovědi žalovaný řádně odůvodnil a neměl povinnost činit žádná další skutková zjištění. K námitce humanitárního azylu žalovaný uvedl, že se jedná o námitku novou, která nebyla vznesena v řízení před městským soudem. Na udělení humanitárního azylu navíc neexistuje právní nárok a stěžovatel nesplňuje podmínky pro jeho udělení. Závěrem žalovaný uvedl, že cílem stěžovatelovy žádosti je legalizace jeho pobytu na území České republiky, k čemuž však slouží instituty dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[10] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, které jsou v řízení před krajským soudem rozhodovány specializovaným samosoudcem, pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[11] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní

judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud naznal, že k žádné z předestřených situací v projednávané věci nedošlo.

[12] V prvé řadě považuje Nejvyšší správní soud za vhodné vymezit, kterými kasačními námitkami se zabývat nebude, neboť nebyly vzneseny v řízení před městským soudem, ačkoliv tomu nic nebránilo, a jsou tedy nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Zaprvé se jedná o námitku nezákonnosti rozhodnutí v části týkající se humanitárního azylu. Další nepřípustnou kasační námitkou je ta, v níž stěžovatel uvádí, že je osobou bez státní příslušnosti a v případě nuceného vycestování z České republiky nebude vpuštěn na území Palestiny nebo Izraele a nebude mu ani umožněno vrátit se do Jordánska, neboť nemá státní občanství této země a nemá v ní povolen pobyt.

[13] Zbývajícími kasačními námitkami stěžovatel brojí proti tomu, jak žalovaný vyhodnotil jím tvrzenou konverzi ke křesťanství, resp. jeho vztah ke křesťanské víře. Azylově relevantním důvodem podle § 12 zákona o azylu je odůvodněný strach žadatele z pronásledování z důvodu jeho náboženského vyznání. Pro účely rozhodování o mezinárodní ochraně nepostačí, pokud žadatel svoje náboženské vyznání toliko tvrdí. Pojem náboženství je v čl. 10 odst. 1 písm. b) směrnice Rady 2004/83/ES (tzv. kvalifikační směrnice) vymezen tak, že zahrnuje zejména zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo přikázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením.

[14] Je tedy nezbytné zabývat se tím, zda žadatel skutečně vyznává deklarované náboženství. Je přitom třeba mít na paměti, že náboženská víra představuje hluboký niterní vztah jednotlivce k předmětu či entitě, kterou dané náboženství uctívá, jakož i k souboru hodnotových a morálních pravidel, která jsou obyčejně s daným náboženským systémem spojena. Křesťanství v sobě jednoznačně spojuje oba zmíněné aspekty, tedy aspekt morálně-hodnotový a aspekt nadpřirozenosti, který tomuto morálně-hodnotovému systému dodává legitimitu u věřících. Vztah jednotlivce ke křesťanské víře se proto vyznačuje značnou komplexností. Je pravdou, že i křesťany lze diferencovat podle úrovně síly tohoto vztahu, nicméně se dá předpokládat, že každý křesťan je ztotožněn s nadpřirozenou stránkou náboženského systému, vyznává alespoň v určitých aspektech svého života hodnoty s křesťanstvím spojené a v různé míře křesťanství praktikuje, a to například modlením se či návštěvou bohoslužeb. Podrobnou znalost obsahu Bible přirozeně nemá

každý křesťan; takovou znalostí povětšinou oplývají kněží a jiní náboženští pracovníci, případně náboženští historikové a osoby, které se cítí s jejím obsahem nejvíce ztotožněny. Každý křesťan by však měl mít alespoň základní znalosti o nejvýraznějších postavách Bible, měl by znát její základní členění a nejzásadnější příběhy, které slouží jako podobenství zprostředkující základní morálně-hodnotový a spirituální význam křesťanské víry jako celku. Pro účely řízení o mezinárodní ochraně je důležité ověřit, zda ze stěžovatelem uvedených tvrzení vyplývá, že má ke křesťanství ve světle výše uvedeného dostatečně silný a opravdový vztah, a to včetně přihlédnutí ke skutečnosti, že pravá náboženská víra jen těžko může mít základ v určité „postranní" motivaci, ale ve skutečné ochotě žít podle pravidel dané víry, včetně zapojení se do chodu náboženské komunity, a v opravdovém spirituálním „prozření".

[15] Kritéria pro posouzení „pravosti" víry (resp. konverze) žadatele byla stanovena v rozsudku NSS ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, z nějž vycházel i městský soud. V něm bylo vymezeno pět okruhů relevantních skutečností sledujících duchovní vývoj žadatele. Z dřívějších rozhodnutí NSS přitom vyplývá, že otázky na znalost Bible nejsou nemístným prostředkem ověřování tvrzení žadatele (rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004-36). Pokud žadatel tvrdí, že je pro svoji víru pronásledován, musí věrohodně vyložit, v čem jeho víra spočívá, jak se projevuje navenek a s kým dalším a jakým způsobem ji praktikoval (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 128/2005-50). Správní orgán musí hodnotit stěžovatelovu výpověď *„v celkovém kontextu, kupř. zvážit i tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu o hloubce jeho víry, délce doby, po kterou danou víru vyznává, zapojení se do náboženského života příslušné komunity, vzít v úvahu jeho celkový prezentovaný duchovní vývoj apod."* (viz rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5 Azs 2/2013-26). V projednávané věci žalovaný v otázce autentičnosti stěžovatelovy víry vycházel z výpovědi stěžovatele a vzal v potaz i existenci křestního listu, který mu stěžovatel předložil. Stěžovatel byl seznámen s podklady rozhodnutí, žádné další důkazy nenavrhl. Provedení žádných konkrétních důkazů nenavrhl ani v řízení před městským soudem. Zmiňuje-li tedy v kasační stížnosti, že žalovaný či městský soud si neopatřili relevantní podklady ani nevyslechli svědky, není zřejmé, co konkrétně tím má na mysli.

[16] Není pravdou, že by žalovaný nebyl oprávněn hodnotit stěžovatelovu znalost víry z důvodu, že se jedná výlučně o jeho niterní záležitost. Právě proto, že víra je niterní záležitostí, je třeba pokládat takové otázky, které ověří její pravost, aby byl žalovaný schopen určit, zda je v případě žadatele dán azylově relevantní důvod. To, jak žadatel novou víru praktikuje a jaké má o ní znalosti, naopak přímo vypovídá o jeho vnitřním vztahu k ní.

[17] Rozsudek městského soudu důsledně vychází z výše zmíněné judikatury Nejvyššího správního soudu. Městský soud konstatoval, že žalovaný při pohovoru položil stěžovateli několik otázek, se kterými počítá i rozsudek NSS č. j. 4 Azs 71/2015-54, přičemž se dotkl všech pěti okruhů skutečností relevantních pro hodnocení opravdovosti konverze. Z odpovědí stěžovatele nevyplývá, že by byl skutečným křesťanem, ba dokonce věřícím člověkem obecně. Uvedl, že byl dříve nepraktikujícím muslimem, tedy osobou, která nemá ke spirituálnímu životu zrovna nejblíže. Tento stav pochopitelně není neměnný. Je však krajně nepravděpodobné, že by stěžovatel prodělal tento „spirituální přerod" v průběhu pár

měsíců, které navíc časově nápadně odpovídají období, v němž se měl připravovat na vycestování z České republiky. Žádost o mezinárodní ochranu podal jen několik dní před uplynutím platnosti výjezdního příkazu, přičemž při následně provedeném pohovoru neprokázal znalost ani základů křesťanské víry. Stěžovatel uvedl, že nezná základní pilíře islámu, avšak čte Bibli, aby její obsah porovnal s islámem. Není zřejmé, jak může stěžovatel porovnávat dvě náboženství, když nezná základní charakteristiky ani jednoho z nich. Autentičnosti stěžovatelovy víry nesvědčí ani jím uvedená motivace ke konverzi, která má z větší části vyplývat spíše ze stěžovatelova nesouhlasu s přísností islámu, kdežto liberální aspekty křesťanství mu lépe vyhovují.

[18] Je rovněž velice nepravděpodobné, aby osoba, která čte Bibli ve svém mateřském jazyce (arabštině), neznala její obsah, a to ani její základní členění na Starý a Nový zákon, znala toliko tři postavy, o nichž pojednává. Dále je přinejmenším zvláštní, že stěžovatel na jedné straně o sobě tvrdí, že je křesťanem, nicméně se umí modlit pouze v přítomnosti své přítelkyně. Člověk, který má skutečný zájem o konverzi k určité víře, těžko potřebuje neustálé vedení jiné osoby, aby se mohl pomodlit, jít do kostela nebo číst Bibli. S ohledem na kasační námitky Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že ze stěžovatelovy výpovědi nevyplývá, že by křesťanskou víru veřejně obhajoval ani že by ji jakkoliv soustavně otevřeně praktikoval.

[19] Stěžovatel nadto kasační námitku týkající se autentičnosti své víry formuloval značně obecně. Není proto zřejmé, které konkrétní závěry městského soudu ohledně pravosti své víry považuje za nesprávné. V kasační stížnosti paušálně odkázal na svá dřívější vyjádření, s nimiž se ovšem vypořádali žalovaný i městský soud ve svých rozhodnutích. Není úkolem Nejvyššího správního soudu vyhledávat na základě obsahu správního a soudního spisu případné nezákonnosti jejich rozhodnutí.

[20] Vzhledem k tomu, že stěžovatelovo tvrzení o konverzi ke křesťanství není věrohodné, nezabýval se městský soud postavením konvertitů a křesťanů v Jordánsku. Namítá-li stěžovatel v kasační stížnosti, že žalovaný neshromáždil aktuální zprávy o zemi původu, míjí se tato námitka s důvody, na nichž je napadený rozsudek městského soudu založen.

[21] Městský soud se v projednávaném případě nedopustil žádného zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele; respektoval judikaturu, od níž se sám Nejvyšší správní soud nehodlá jakkoli odchýlit. Při přezkoumávání skutkového stavu se nedopustil chyb, které by svojí povahou stály proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení; stejně tak napadený rozsudek nevykazuje žádné nedostatky, které by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat bez povšimnutí, natož pak nedostatky závažné.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; odmítl ji proto podle § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, či usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2023

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu